

Sygn. akt VI GC 148/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marta Zalewska

Protokolant: sekretarz Agnieszka Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w W.

przeciwko: D. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. C. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w W. kwotę 154 146,89 zł (sto pięćdziesiąt cztery tysiące sto czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty:

- 153.455,72zł od dnia 2 marca 2017r. do dnia zapłaty
- 691,17zł od dnia 26 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.125zł (trzynaście tysięcy sto dwadzieścia pięć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 148/17

Uzasadnienie wyroku z dnia 23 czerwca 2017 r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód (...) sp. z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. C. kwoty 154 146,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 153 455,72 zł od dnia 2 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 691,17 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz czterokrotność równowartości kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie stało się wymagalne , to jest a dzień 31 stycznia 2016 r. stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust 1 ustawy z dn. 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W uzasadnieniu powód podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej powódka sprzedawała paliwa pozwanemu. Sprzedaż była dokumentowana fakturami oraz dokumentami wydania towaru, na których upoważnienie pracownicy pozwanego kwitowali odbiór paliwa. Pozwany dokonywał zakupów na tzw. odroczonej termin płatności.

Pomimo upływu terminów zapłaty pozwany nie uregulował należności za zakupiony towar na kwotę dochodzoną pozwem. Wezwanie do zapłaty pozwanego pozostało bezskuteczne.

W dniu 10 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w R. wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty sygn. akt VI GNC 144/17 w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości. (k. 26)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany w którym zaskarżył go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany nie kwestionował, że otrzymał zamówiony towar i nie dokonał za niego zapłaty. Zarzucił jednak, że w odpowiedzi na otrzymane wezwanie do zapłaty, zwrócił się do powoda o udostępnienie dokumentów potwierdzających zapłatę przez powoda wszystkich należności podatkowych (VAT i akcyza) informując go jednocześnie, że po uzyskaniu żądanych dokumentów niezwłocznie ureguluje należności z faktur. Żądanie powyższych dokumentów było w ocenie pozwanego uzasadnione, gdyż jako nabywający towar ponosi swojego rodzaju odpowiedzialność posiłkową za zapłatę przez powoda wymaganego podatku. Wskazał, że nie uchylając się od obowiązku zapłaty kwoty wynikającej z faktury miał prawo uzyskać informację na temat wysokości należnej akcyzy. Wezwanie o udzielenie powyższej informacji powód pozostawił bez odzewu, dlatego w ocenie pozwanego powództwo jest przedwczesne.

Pozwany zakwestionował nadto sposób naliczania odsetek jak i sam fakt ubiegania się o nie przez powoda, wskazując, że ewentualne opóźnienie w zapłacie należności nie leży po jego stronie. Nie zgodził się na kapitalizację odsetek. Na rozprawie na zapytanie odnośnie zarzutu w przedmiocie odsetek pozwany sprecyzował, iż zarzuca że powód nie wyczerpał drogi postępowania mediacyjnego, gdyż pełnomocnictwo zawierało tylko upoważnienie do odbioru środków pieniężnych, zatem pełnomocnik powoda nie był uprawniony do wezwania pozwanego o zapłatę.

Bezsporne w sprawie były wszystkie okoliczności faktyczne naprowadzone w pozwie.

W szczególności to, iż powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu olej napędowy na łączną kwotę 153 455,72 zł, co stwierdzone zostało fakturami VAT, których termin płatności przypadał na dni: 14.02.2017 r., 09.02.2017 r., 01.02.2017 r., 22.02.2017 r.

Powód dostarczył pozwanemu całość zamówionego towaru. Pozwany nie dokonał zapłaty należności za towar na łączną kwotę 153 455,72 zł.

Pismem z dnia 1 marca 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 154 146,89 zł wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 marca 2017 r. do dnia zapłaty. Wezwanie pozostało bezskuteczne, pozwany nie uregulował należności. Wezwanie podpisał pełnomocnik powoda, wskazując, iż pełnomocnictwo upoważnia m.in. do odbioru w imieniu powoda środków pieniężnych. Z urzędu znany sadowi był fakt, iż do pełnomocnictwo dołączone do pozwu z daty wcześniejszej, tj. 16.03.2016r. zawierało również umocowanie do składania oświadczeń woli w imieniu powoda. (pełnomocnictwo k. 7)

Wskazane powyżej okoliczności w myśl art. 229 i 230 kpc nie wymagały udowodnienia wobec faktu przyznania ich przez pozwanego oraz na podst. art. 228 § 2 kpc. Z powyższych względów na rozprawie w dniu 22.06.2017 r. Sąd oddalił wszystkie wnioski dowodowe strony powodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Roszczenie powoda o zapłatę ma swoją podstawę w treści art. 535 kc zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu ją, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Do essentialia negotii tej umowy należy zobowiązanie sprzedającego do przeniesienia prawa własności rzeczy oraz do wydania rzeczy kupującemu, natomiast kupujący obowiązany jest do odbioru wydawanej rzeczy oraz do zapłaty

ceny. Świadczenia te są ze sobą powiązane w ten sposób, że umowa przybiera postać umowy wzajemnej, dwustronnie zobowiązującej.

W niniejszej sprawie nie było sporne, że pozwany zakupił u powoda towar w postaci oleju napędowego, po cenach wskazanych w fakturach VAT. Poza sporem również pozostawało, że paliwo to zostało pozwanemu dostarczone. Pozwany nie kwestionował, że nie dokonał zapłaty za zamówiony towar w terminach płatności wskazanych a fv, zarzucał jednak przedwczesność powództwa ze względu na to, że powód nie złożył na jego żądanie wymaganego przez przepisy ustawy o podatku VAT i podatku akcyzowym oświadczenia o odprowadzeniu w/w należności do Urzędu Skarbowego, co w jego ocenie uprawniało go do wstrzymania się z zapłatą za towar. Zarzut powyższy Sąd uznał za niezasadny i nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Kwestia rozliczenia podatkowego powoda z Urzędem Skarbowym i odprowadzenia podatków od sprzedanego towaru pozostaje poza kognicją sądu cywilnego i nie ma żadnego wpływu na obowiązek zapłaty ceny względem drugiej strony transakcji handlowej. Tym samym kwestie rozliczeń podatkowych w żaden sposób nie mają wpływu na przesunięcie terminu wymagalności roszczenia, które uprawniałyby pozwanego do wstrzymania płatności za towar. Powołane przez pozwanego na rozprawie przepisy o podatku akcyzowym, a także analogiczne przepisy o podatku Vat wskazują, iż powód ma obowiązek odprowadzić te podatki do US w związku z zawartą umową kupna sprzedaży towaru i wystawieniem z tego tytułu fv. Powyższe stanowią składnik ceny, niemniej brak zapłaty tych podatków przez powoda do US nie uchybia obowiązkowi pozwanego zapłaty powodowi ceny brutto, a jedynie uniemożliwia pozwanemu zmniejszenie o wartość tych podatków wartości z tytułu swojej sprzedaży i usług, innymi słowy odliczyć tych podatków od podatku naliczonego (tzw. podatek należny). Roszczenie powoda o zapłatę ceny brutto było całkowicie zasadne na podst. art. 535 kc. Powództwo zatem nie było przedwczesne, gdyż upłynął termin płatności wskazany w fv. O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 kc, art. 482 kc oraz art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Wezwanie do zapłaty z dnia 1.03.17r. zgodnie z treścią pełnomocnictwa z dnia 16.03.16r. było skuteczne i stanowiło próbę mediacji, bez której i tak pozwany nie zapłacił mimo doręczenia mu odpisu pozwu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc i złożyły się na nią opłata sądowa od pozwu (7 708 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 5417 zł. Żądanie przez powoda równowartości kwoty 40 euro jako składnika kosztów procesu nie było zasadne w myśl art. 10 cyt. Ustawy, bowiem jest to roszczenie materialno-prawne, co można wywieść z uzasadnienia postanowienia SN w odpowiedzi na pytanie prawne SO w Rzeszowie III CZP 94/15.